

தொடக்கநூல் 3:1-13, 3:21

இறைவன் மனிதரில் வைத்துள்ள அன்பினிமித்தம் தமது சாயலில் மனிதரைப் படைத்தார். இறைவன் மனிதரில் வைத்துள்ள நம்பிக்கை மற்றும் சுதந்திரத்தை மனிதர் பாதுகாப்பது எவ்வாறு என்பதை இப்பாடத்தில் ஆராய் வோம்.

v , Â Â¼¯ Gk z x UPõmhÀPÒ

ஆண்டவராகிய கடவுள் கிழக்கில் ஏதேனில் ஒரு தோட்டம் அமைத்துத் தாம் உருவாக்கிய மனிதனை அங்கே வைத்தார். ஆண்டவராகிய கடவுள் கண்ணுக்கு அழகானதும் உண்பதற்கு சுவையானதுமான எல்லாவகை மரங்களையும் தோட்டத்தின் நடுவில் வாழ்வின் மரத்தையும் நன்மை தீமை அறிவதற்கு ஏதுவான மரத்தையும் மண்ணிலிருந்து வளரச் செய்தார்.

(தொடக்கநூல் 2:8 - 9)

ஆண்டவராகிய கடவுள் மனிதனிடம், “தோட்டத்தில் இருக்கும் எந்த மரத்திலிருந்தும் உன் விருப்பம் போல் நீ உண்ணலாம். ஆனால் நன்மை, தீமை அறிவதற்கு ஏதுவான மரத்திலிருந்து மட்டும் உண்ணாதே; ஏனெனில் அதிலிருந்து நீ உண்ணும் நாளில் சாகவே சாவாய்” என்று கட்டளை இட்டுச் சொன்னார்.

(தொடக்கநூல் 2:16 - 17)

உலக படைப்பு பற்றிய அறிக்கை திருமறையில் மீட்பின் வரலாற்றில் பல அடையாளங்கள் மூலம் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. சிக்கலான படைப்பின் செயற்பாடுகளை அக்காலத்து மக்களுக்கு விளங்கப்படுத்தவும், அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ளவும் இலகுவாக இருக்குமாறு இவ்வாறு அடையாளங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கு குறிப்பிடப்படும் “இனி அவன் என்றென்றும் வாழ்வதற்காக வாழ்வின் மரத்தை

வைத்தார்.” (தொடக்கநூல் 3:22) “நன்மை - தீமை அறியும் மரம்” என்பது இறை விருப்பத்தை அடையாளப்படுத்துகிறது. நன்மை தீமைகளை பகுத்தறியும் சுதந்திரம் இறைவனால் மனிதருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இறைவன் நன்மை - தீமைகளை எம்முன் வைத்திருக்கிறார். ஆனால் அதனை தேர்ந் தெடுக்கும் சுதந்திரம் மனிதருக்கு உரித்தானது.

நன்மை - தீமை இவற்றுள் மனிதன் எதைத் தெரிவு செய்தான்?

இறைபடைப்பில் அனைத்து விலங்குகளையும் விட பாம்பு உபாயம் செய்வதில் திறமை வாய்ந்தது. அது பெண்ணிடம் “கடவுள் உங்களிடம் தோட்டத்திலுள்ள எல்லா மரங்களிலிருந்தும் உண்ணக்கூடாது என்றது உண்மையா? என்று கேட்டது. பெண், பாம்பிடம் “தோட்டத்தில் இருக்கும் மரங்களின் பழங்களை நாங்கள் உண்ணலாம். ஆனால் தோட்டத்தின் நடுவில் உள்ள மரத்தின் கனியை மட்டும் நீங்கள் உண்ணக்கூடாது. அதைத் தொடவும் கூடாது. மீறினால் நீங்கள் சாவீர்கள் என்று கடவுள் சொன்னார்”. என்றாள்.

பாம்பு பெண்ணிடம், “நீங்கள் சாகவே மாட்டீர்கள்; ஏனெனில் நீங்கள் அதிலிருந்து உண்ணும் நாளில் உங்கள் கண்கள் திறக்கப்படும் நீங்கள் கடவுளைப்போல் நன்மை தீமையை அறிவீர்கள் என்பது கடவுளுக்குத் தெரியும்” என்றது.

அந்த மரம் உண்பதற்குச் சுவையானதாகவும் கண்களுக்குக் களிப்பூட்டு வதாகவும் அறிவு பெறுவதற்கு விரும்பத்தக்கதாகவும் இருந்ததைக் கண்டு பெண் பழத்தைப் பறித்து உண்டாள். அதைத் தன்னுடனிருந்த தன் கணவனுக்கும் கொடுத்தாள். அவனும் உண்டான். அப்பொழுது அவர்கள் இருவரின் கண்களும் திறக்கப்பட்டன. அவர்கள் தாங்கள் ஆடையின்றி இருப்பதை அறிந்தனர். ஆகவே அத்தி இலைகளைத் தைத்துத் தங்களுக்கு ஆடைகளைச் செய்து கொண்டனர்.

மென்காற்று வீசிய பொழுதினிலே தோட்டத்தில் ஆண்டவராகிய கடவுள் உலவிக் கொண்டிருந்த ஓசை கேட்டு, மனிதனும் அவன் மனைவியும் ஆண்டவராகிய கடவுளின் திருமுன்னிலிருந்து விலகி, தோட்டத்தின் மரங்களுக்கு இடையே ஒளிந்து கொண்டனர்.

ஆண்டவராகிய கடவுள் மனிதனைக் கூப்பிட்டு “நீ எங்கே இருக்கின்றாய்? என்று கேட்டார்.” உம் குரல் ஒலியை நான் தோட்டத்தில் கேட்டேன். ஆனால் எனக்கு அச்சமாக இருந்தது. ஏனெனில், நான் ஆடையின்றி இருந்தேன். எனவே நான் ஒளிந்து கொண்டேன்” என்றான் மனிதன். “நீ ஆடையின்றி இருக்கின்றாய்? என்று உனக்குச் சொன்னது யார்? நீ உண்ணக் கூடாது என்று நான் விலக்கிய மரத்திலிருந்து நீ உண்டாயோ?” என்றார். அப்பொழுது அவன் “என்னுடன் இருக்கும்படி நீர் தந்த அந்தப் பெண், மரத்தின் கனியை எனக்குக் கொடுத்தாள். நானும் உண்டேன்.” என்றான். ஆண்டவராகிய கடவுள், “நீ ஏன் இவ்வாறு செய்தாய்?” என்று பெண்ணைக் கேட்க பெண், “பாம்பு என்னை ஏமாற்றியது. நானும் உண்டேன்”. என்றார்.

(தொடக்கநூல் 3:1-13)

இங்கு ‘பாம்பு’ என்பது தீமையும் உண்ணக்கூடாத மரத்தின் கனி பாவத்தையும் அடையாளப்படுத்துகின்றன. கடவுளுக்குக் கீழ்படியாதிருக்கச் செய்விக்கும் பாம்பு என்னும் தீமை உபாயம் செய்வதில் திறமையானது. இறைவிருப்புக்கு மேலாக தனது விருப்பத்தை மனிதரில் நிறைவேற்றியது. நன்மை - தீமை அறிவதற்கு ஏதுவான மரத்தின் கனியை உண்ணக் கூடாது என மனிதன் அறிந்திருந்தான். இருப்பினும் மனிதன் தன்னை நேசித்த இறைவனைவிட தீமை எனும் பாம்பில் நம்பிக்கை வைத்தான். ஆண்டவர் வழங்கிய சுதந்திரத்தை நன்மைக்கே அன்றி தீமைக்காகப் பாவித்தான். இறைவனுக்குக் கீழ்படிந்து வாழ்வதற்குப் பதிலாக அவருடன் சமமாக வாழ ஆசைப்பட்டான்.

அநேக வேளைகளில் பாவ வாழ்வு நல்லது எனத் தோன்றுகிறது. அதில் மிகத் திருப்தி கிடைக்கின்றது போலத் தோன்றலாம். எனவே பலவீனமான மனிதனைத் தன்பக்கமாக்குவதில் பாவம் வெற்றியடைகின்றது. இதனால் பாவம் எனும் போர்வையில் மனிதன் இறைவிருப்பத்தை விட்டு விலகினான். அறிந்து செய்யும் பாவச் செயலால் இறைவனை நோக்கிப் பார்க்கும் திறன் மனிதனை விட்டுச் செல்கின்றது. இதனால் அவர்கள் ஆண்டவரின் திருமுன்னிலையிலிருந்து ஓடி ஒளிந்துகொள்ள முயற்சித்தனர். “என்னுடன் இருக்கும்படி நீர் தந்த அந்தப் பெண், கனியை எனக்குக் கொடுத்தாள்; நானும் புசித்தேன்”. என்றான். “பாம்பு என்னை ஏமாற்றியது. நானும் உண்டேன்” என பெண் மறுமொழி அளித்தாள். பாவம் செய்த எவரும் அதனைப் பிறர் மீது சுமத்துவதை கடவுள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்.

இவ்வாறு மனிதரின் பாவத்தின் விளைவால் இறைசாயலை இழந்து, நிலைவாழ்வு என்பன அற்றுப் போயின. அவனுக்கு மரணம் உரித்தானது.

பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்றால் என்ன?

ஆண்டவராகிய கடவுள் நிலத்தின் மண்ணால் மனிதனை உருவாக்கி, அவன் நாசிகளின் உயிர் மூச்சை ஊத, மனிதன் உயிர் உள்ளவன் ஆனான்.

(தொடக்கநூல் 2:7)

இவ்வாறு இறைவனின் உயிர் மூச்சால் நிரம்பிய மனிதன் இறைவனுடன் வாழும் நிலைவாழ்வைப் பெற்றான். ஆனால் அவன் இறைவனை விட்டுப் பாவத்தை தெரிவு செய்து தனக்கு உரித்தான நிலைவாழ்வை இழந்தான். அதனால் அவன் ஆன்மீக ரீதியில் மரணத்தை அடைந்தான். மண்ணால் உண்டாக்கப்பட்ட மனிதன் சரீர ரீதியில் மரணித்து மண்ணுக்கே திரும்புகின்றான்.

இறைவனை மறுத்து, நிலைவாழ்வை இழந்து ஆத்மீக மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட மனிதன், உடல் ரீதியிலான மரணம் நிகழும் வரையில் துன்பப்படும் நிலையை அடைந்தான்.

அதாவது தனது போசணைக்குத் தேவையான உணவுக்காக மண்ணில் உழைத்து வாழவேண்டும். முட்செடியையும் முட்புதரையும் அது முளைப்பிக்கும் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்து உணவு தேட வேண்டும் எனக் கூறினார்.

பெண்ணானவள் மகப்பேற்றினால் வேதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டாள். இவ்வாறு மனிதன் தானாகத் தேடிய பாவத்தால் இறைவனை விட்டு விலகி என்றும் துன்பம் அனுபவிக்கும் நிலையில் தூர விலக்கி வைக்க இறைவன் விரும்பவில்லை.

கடும் உழைப்பும், வேதனையும் இக்கதையில் பாவத்தின் விளைவை அடையாளப் படுத்துகின்றது.

“ஆண்டவராகிய கடவுள் மனிதனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் தோல் ஆடைகள் செய்து அவர்களை அணியச் செய்தார்”.

தொடக்க நூல் 3:21

கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் செய்த பாவத்தின் விளைவாக தான் ஆடையின்றி இருந்தேன் என்றதால் ஒளிந்து கொண்டேன் என்று கூறிய மனிதனையும் கடவுள் நேசித்தார். அத்தி இலையால் உடலை மறைத்திருந்தவனுக்கு இலைகளுக்குப் பதிலாக தோலினால் ஆடை அணிவித்து பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தினார். இது இறைவன் மனிதரில் காட்டிய அளவற்ற அன்பை உறுதிப்படுத்தும் அடையாளமாயிருந்தது.

ö\ -Ø£õk

1. “ஆண்டவராகிய கடவுளை மறுத்து பாவத்தைத் தெரிந்து கொண்டமையால் மனிதனுக்கு மரணம் உரித்தானது.” இதனை உங்களது மொழிநடையில் விளக்குக.